

(1922 - 2017)

MUSTAFA RAMAZANOĞLU

Risale-i Nur hizmet kervanında iki Mustafa Ramazanoğlu vardır. Safranbolulu Dr. Mustafa Ramazanoğlu ve Maraşlı adaşı Mustafa Ramazanoğlu... Dedelerinden akrabadırlar. Cumhuriyetin ilk yıllarında 'oğlu' şeklinde uzantısı olan soyadları almak yasak olduğundan, o tarihlerde iki Mustafa'nın da soyadları 'Oruç' imiş. Serbest bırakılınca her ikisi de 'Ramazanoğlu' olarak değiştirmişler soyadlarını. Merhum Dr. Mustafa Ramazanoğlu ağabeyi yıllar evvel Safranbolu'da evinde ziyaret etmiş ve hizmet hatıraları kitaplarımızda yayınlamıştık.

Eskiden beri tanıyıp, bildiğimiz Maraşlı Mustafa Ramazanoğlu ağabeyi, 16 Ocak 2016 tarihinde evinde ziyaret ettik. Mustafa Ağabey ilerlemiş yaşına rağmen çok dinç görünüyor ve hep gördüğümüz gibi hizmet heyecanını aynen muhafaza ediyordu. Damadı Şahin Gül karşıladı bizi. Emekli öğretmen Şahin Ağabey, kayınpederi Ramazanoğlu ağabeyin hatıralarını kaydederken bize çok yardımcı oldu. Hatıraların tashihi de Şahin Gül Ağabey bizim namımıza yaptırdı, kayınpederine. Mustafa Ramazanoğlu Ağabey, kaydettiğimiz hatıralarını tashih etti ve bazı ilavelerde bulundu.

Mustafa Ramazanoğlu Ağabey, 16 Ocak 2016 tarihinde Ömer Özcan'ı evinde kabul etmiş ve hizmet hatıralarını anlatmıştı.

Mustafa Ramazanoğlu Anlatıyor:

1338 (1922) Maraş doğumluyum. Babam merhum Halil İbrahim Ramazanoğlu hafızdı. Hem öyle bir hafız ki; "Mustafa, eğer kâfirler Kur'an'ı yeryüzünden kaldırsalar bir esiresi, bir ötüresi eksik olmadan tekrar yazdırırım" derdi bana. Babam 1983'de 83 yaşında iken vefat etti. Benim ilk işim dokumacılıktır. O zamanlar elle mekik atılırdı. Ben en âlâsını yapardım. Altı ayaklı mekikte yapardım dokumayı. Çiçekli, nakışlı dokumayı herkes yapamazdı. Sonra bakırcılık yaptım. Onda da iyi ustaydım. Hurda bakırları eritir, ayara getirir, onları kepçe ile kalıplara döker, şahmerdanla levha haline getirirdim.

Risale-i Nur'u 1950 senesinde tanıdım ve aynı sene Bediüzzaman'ı Emirdağ'ında ziyaret ettim. Maraş'ın ilk nurcusuyum, daha önce kimse yoktu Maraş'ta... Üstad'ı sonraki ziyaretlerimin hepsi de İstanbul'da oldu...

SAFRANBOLULU DR. MUSTAFA RAMAZANOĞLU AKRABAMIZDIR

Safranbolulu Dr. Mustafa Ramazanoğlu akrabamızdır. Çok yakın olmasa da dedelerimizden akrabayız. Bizim ve onların soyadımız ilk başta Oruç idi. Ramazanoğlu soyadı o zamanlar yasaktı. Sonradan izin verilince Ramazanoğlu yaptık ikimizde. Nurculuktan dolayı iyi tanışırdık biz. Bediüzzaman Hazretleri ona: "Maraş'ta Mustafa Ramazanoğlu var, o senin akrabandır" demiş. Aynen böyle demiş. Velayetiyle bilmiş akraba olduğumuzu. Bediüzzaman velilerin de velisiydi.

Fotoğrafta görülen Safranbolulu Dr. Mustafa Ramazanoğlu (Oruç) ile Maraşlı Mustafa Ramazanoğlu dedeleri tarafından akrabaydılar. Dr. Mustafa Ramazanoğlu 11 Şubat 2009 tarihinde Karabük'te vefat etmişti.

BÜYÜK DOĞU'DA ÜSTAD'IN MÜDAFAASINI OKUYUNCA

Sene 1950. Demokrat Parti iktidara geldikten birkaç ay sonra, 28 yaşında iken Bediüzzaman'a ilk ziyaretimi yaptım ben. Bu gelişmeler şöyle oldu:

Risale-i Nur'u ilk defa Necip Fazıl'ın çıkardığı Büyük Doğu dergisinden duydum. Necip Fazıl'la da çok samimiyetim oldu sonradan. Büyük Doğu'da Üstad'ımızın mahkeme müdafaasından bir pasaj neşrediyor Necip Fazıl. "Başımdaki saçlarım adedince başlarım bulunsa, her gün biri kesilse, hakikat-ı Kur'âniyeye feda olan bu başı zındıkaya ve küfr-ü mutlaka eğmem!" Ve "Sizin nemrutlaşmış reisleriniz şunu iyi bilsinler ve titresinler ki, benim mevtim, hayatımdan ziyade dine hizmet edecek ve ölümüm başınızda bomba gibi patlayıp başınızı dağıtacak! Cesaretiniz varsa ilişiniz!" Ben bu cesareti okuyunca içime dehşetli bir sevgi doğdu. Bu zat kim ise elini öpeceğim dedim ve İstanbul'a gittim...

Necip Fazıl'ın bürosunu buldum. Dedim: "Sen bana Bediüzzaman'dan haber ver." Orada bir arkadaş vardı, hemen söze katıldı: "O bilmez ki, ben bilirim Bediüzzaman'ın adresini" dedi. "Ver öyleyse" dedim. "Ama her ziyaretine geleni kabul etmez" dedi. "Ben bir gideyim, belki kabul eder" dedim. Ahmed Ramazan imiş konuştuğum, şimdi Medine'de kalıyor. Emirdağ'ında kalıyormuş Üstad. Mehmed Çalışkan'ın adresini verdi bana.

BEDİÜZZAMAN'I İLK ZİYARETİM 1950'DE OLDU, EPEYCE KONUŞTUK

Sene 1950. Emirdağ'ında Mehmed Çalışkan'ı buldum. Dedim ki: "Ben Bediüzzaman'ı ziyarete geldim, beni götür." Üstad da o gün demiş ki: "Bugün ben hastayım, hiç ziyaretçi kabul etmeyeceğim, kimseyi getirmeyin." "Ben ziyaret etmeden gitmem. Bir ay yatarım burada, ziyaret etmeden gitmem. Ben incitmem, elini öper çıkarım" dedim. Mehmed Çalışkan Üstad'a gitti. Üstad: "Derhal getirin" demiş. Beraber gittik Üstad'ın evine.

Üstad gayet mütevazı bir odada, karyolasının üzerinde istirahat ediyordu. Hemen elini öptüm. Oturacak bir koltuk, bir sandalye yoktu. Karyolanın başucunda yere serilmiş bir minder vardı, diz üstü bu mindere oturdum.

Üstad bana aynen şunu söyledi: "Ben bugün çok hastaydım, hiç kimseyi kabul etmeyecektim, fakat ismini söyleyince içime büyük bir sevgin doğdu, seni talebe olarak kabul ettim" dedi. Ben talebelik ne demek daha bilmiyorum ki...

Üstad'ın belinde tabanca vardı. İçimden geçti; "Hoca silahlı olur muymuş hiç" dedim. Evliya bu kardeşim... Derhal cevabını verdi: "Daha eski partinin çok münafıkları var, nefs-i müdafaa meşrudur, onun için ben silahsız durmam" dedi¹.

¹ Mustafa Ramazanoğlu'nun, Bediüzzaman'ın tabanca taşımayla alakalı hatırası Risale-i Nur'da şöyle teyid edilmektedir:

"Hayat-ı içtimaiyede çok tecrübelerle mahiyeti bilinmeyen, benim vârislerim genç Said'lerin bir kısmını

Orada Ceylan Çalışkan çamaşırını yıkıyordu. Üstad: "Benim hizmetim herkese nasip olamaz, su dök de yıkasın" dedi. Ben su döktüm, Ceylan çamaşırını yıkadı. Böylece epeyce içerde kalmış oldum.

Üstad'a: "Maraş'ın Müftüsü Hafız Ali Efendiye selamınızı söyleyeyim mi?" dedim. "Ben hocalara dargınım" dedi. "Ama bizim Müftü Efendi sizin bildiğiniz hocalardan değil" dedim. Üstad tebessüm etti. Yani, benim patavatsız konuşmalarına güldü. "Madem hüsn-ü zannınız var, selâm söyle" dedi. Hakikaten Maraş Müftüsü Hafız Ali Görgel Efendi, Türkiye çapında büyük bir âlimdi.

Üstad'tan Risale-i Nur kitaplarından istedim. "Elazığ'da Hulusi, İslâhiye'de Zübeyir var, onlardan al" dedi. "Verirler mi?" dedim. "Benim selamımı söylersen verirler" dedi.

Ayrılırken Üstad'ın elini öptüm. Bana: "Evladım, buradan çıktığın zaman seni isticvab ederlerse, 'Hastaydım, onun için gittim' de. Yalan söylemiş olmazsın, manevi hastalık hepimizde var" dedi. Üstad'ın yanından ayrıldım. Ondan sonra içime bir şevk girdik ki, harika... Maraş'ın ilk nurcusu olduk...

ZÜBEYİR AĞABEY RİSALELERİ HEMEN GETİRDİ MARAŞ'A

Emirdağ'ından, Üstad'tan ayrılıp Maraş'a döndüm. Risaleleri istediğimde Üstad: "Elazığ'da Hulusi, İslâhiye'de Zübeyir var, onlardan al" demişti. İslâhiye yakın olduğu için, PTT'nin memuruna telefon açtım. Zübeyir'i soracağım, tanıyor musunuz bu zatı diye. "Kimsiniz?" dedi. Kendimi tanıttım. "Ne var Ağabey? Ben Zübeyir" dedi. Gökte ararken yerde bulmuştum. "Ben Bediüzzaman'ı ziyaret ettim. Sana selamı var, kitaplarını senden almamı söyledi" dedim. "Nee! Sen gördün mü Üstad'ı" diye bir bağırdı. "Adresini söyle, ismini söyle geliyorum" dedi. Allah razı olsun, o Üstad'ın çok has talebelerindendi. İşini gücünü bırakmış, koştı geldi Maraş'a. Risaleleri getirdi bana. Parasını vereyim dedim almadı.

MÜFTÜ: "İKİ YÜZ SENEDİR DÜNYAYA BÖYLE BİR ESER GELMEMİŞTİR"

Zübeyir ağabeyin Maraş'a getirdiği Risale-i Nur kitaplarını aldım, doğru Müftü Hafız Ali Görgel Efendiye götürdüm. O, bize: "Her kitap okunmaz, aklınız karışır, bize sormadan okumayın" derdi. "Hoca Efendi, ben bu kitapları aldım, fakat mahiyetini bilmiyorum, bir bakar mısınız?" dedim. Baktı, epey kitap var. "Bırak da git" dedi. İki ay sonra vardım yanına. Hepsini okumuş kitapların. "Nasıl buldun hocam?" dedim. "Mustafa, iki yüz senedir dünyaya böyle bir eser gelmemiştir. Bundan sonra da geleceği meçhul" dedi. "Hocam kitaplarımı ver, ben de okuyayım" dedim. "Ben kitap vermem, git kendine başka al" dedi. Kitaplar Müftü Efendide kaldı, ben başka aldım...

Müftü gözleri kör oluncaya kadar Risale-i Nur okudu. Doktor, "Kör olursun okuma artık" dediği halde okudu. Gözleri âmâ olunca bana: "Sen her gün gel, bana bir saat Risale-i Nur oku" demişti. Bediüzzaman Hazretlerinin hayranı bir zattı.

AYAK ÖPME MESELESİNİ KABULLENEMİYORDUM

Ağabeylerden Üstad'a yazılmış mektuplar gelirdi bana. Bazı mektupların sonu, "El ve ayaklarınızdan öperim" diye bitiyordu. Ben kimseye söylemeden, "Yahu ayak da öpülür mü hiç" diye içimden itiraz ediyordum. Ayak öpmeyi ifrat görüyor, kabullenemiyordum bir türlü.

1952'de Gençlik Rehberi Mahkemesi başladı, İstanbul'a gideceğim. Müftü Hafız Ali Efendiye uğradım, "Bir diyeceğiniz var mı?" diye sordum. "Hazret-i Said'e selam söyle, el ve ayaklarından öperim" dedi. O zaman Üstad'a olan muhabbetim daha da arttı benim.

Nur'un zararına iftiralarla çürütebilirler diye o telaştan bu ehemmiyetsiz hayatımı ehemmiyetle muhafazaya çalışıyorum. Hattâ yanımda bir rovelver varken, ikinci bir kuvvetli rovelver daha tedarik etmeye lüzum gördüm. Düşmanların zehirleri kardeşlerimin duasıyla kırıldıkları gibi, sair sû'-i kasdları dahi inşaallah akîm kalacaktır." (Emirdağ Lâhikası-II 14)

Bediüzzaman Hazretlerinin hayranı Maraş müftülerinden merhum Hafız Ali Görgel (1929-1964)

"SAİD NURSİ NASIL BİR ADAMMIŞ, BİR GÖREYİM" NİYETİYLE GİDİNCE...

1952 senesinde İstanbul'da Gençlik Rehberi Davası başlamıştı. Bu sebeple Üstad mahkeme için İstanbul'a teşrif etti ve bir müddet Sirkeci'de bulunan Akşehir Palas Oteli'nde kaldılar. Üstad İstanbul'da iken, ben de sık sık ticaret bahanesiyle İstanbul'a gitmeye başladım. Asıl maksadım Üstad'ı görmektir.

Maraşlı iki arkadaş olarak ziyarete gideceğiz. Fakat niyeti halis olmayan bir Maraşlı daha vardı. O, "Ben de geleceğim" dedi. Bu adama: "Sen gelme. Sen 'Said Nursi nasıl bir adammış, bir göreyim' diye geliyorsun. Üstad bizi kabul etmez" dedim. Ama geldi bizimle. Akşehir Palas Oteli'nde gittik. Hakikaten Üstad kabul etmedi bizi. "Sen gelmesen, Üstad bizi kabul ederdi" dedim. Sonra biz bunu oyaladık, vitrinlere bakarken kaçtık. Bir saat sonra tekrar vardık Üstad'a, kabul etti bizi. Bilirdi Üstad... Kimin ne niyetle, nasıl geldiğini bilirdi...

BEDİÜZZAMAN'IN DOKTORA NASİHATI

Sene 1952. Bediüzzaman İstanbul'da. İstanbul Belediyesi'nin Maraşlı olan doktoru Nihat Ongun bana rica etti; beraber Üstad'a gidelim dedi. Beraber gittik. Doktoru Üstad'a tanıttım. Üstad: "Ben iki meslek erbabına çok kıymet veririm; biri doktorlar, diğeri de muallimler. İmanlı muallimler körpe dimağlara iman, İslâm'ı yerleştirirler. Doktorlar da insanların en muzdarip zamanlarında insanların mütesellisidir. Doktor kardeşim, sen bir hastayı tedavi ettiğinde ücreti yüz lira iken, sana iki buçuk lira verse de sen onu reddetme. Allah bereket versin de, al. Zannetme ki doksan yedi buçuk lira kaybettin. Sadaka olarak defter-i amalına geçer" dedi. Aynen böyle dedi Üstad. Doktor bundan çok memnun olmuştu. Bediüzzaman konuşmalarını sanki terazi ile ölçerek konuşur gibi konuşurdu. Çok büyük bir zattı... Bütün konuşmaları harikaydı.

FATİH CAMİİ'NDE ÜSTAD'LA BERABER CUMA NAMAZI KILDIK

Yine sene 1952. Üstad Fatih'te bulunan Reşadiye Oteli'ne geçmiş, orada kalıyordu. Günlerden Cuma idi. Üstad'ı ziyarete gittim. Cuma namazı da yakındı. Otele vardığımda baktım ki Üstad salonda duruyor. Beni görünce eliyle yanağımı okşadı, 'Hoş geldin oğlum' dedi. Sonra talebelerine dönerek: "Siz benimle gelmeyin, hükümetin nazar-ı dikkatini çekmeyelim" dedi ve merdivenlerden indi. Oradan Fatih Camiinde gittik, Üstad'la beraber Cuma namazını kıldık. Namazdan sonra, bütün cami cemaati hücumla geçti, bir anda Üstadın etrafını sardılar. Herkes birbirine, "Bediüzzaman!" diye yüksek sesle haber veriyordu. Elini öpecekler. Üstad oradan otele doğru hızla uzaklaştı. Otel yakındır Fatih Camiine. Üstad hemen çıktı otele, kimseyi kabul etmiyordu. Ama ben vardım, elini öptüm. Beni kabul etti yani.

ÜSTAD'IN YOLDA YÜRÜYÜŞÜNÜ MERAK EDİYORDUM

Burada bir hususu bilhassa belirtmek istiyorum:

Üstad'ı yolda giderken görmek istiyordum. Önceki ziyaretlerimde Üstad'ı hep yatağında oturmuş olarak gördüğümünden, yolda zorla yürüyecek bir durumda olduğunu tahayyül ediyordum. Öyle değilmiş... Üstad Cuma namazı için Reşadiye Oteli'nin kapısından çıktı, Fatih Camii'ne doğru yürümeye başladı. Ben de hemen dışarıya attım kendimi. Baktım ki Üstad, genç bir delikanlı çevikliğiyle gidiyordu. Dikkat ettim, otelin bulunduğu kaldırımdan, karşı kaldırıma akasya ağacının yapraklarını eliyle okşayarak, çevik adımlarla gidiyordu.

1952'DE MALATYA'DA 70 GÜN HÜCRE HAPSİNDE YATTIM

1952 yılında Malatya'da Ahmet Emin Yalman'ı vurmuşlardı. Bu hadise sebebiyle birçok Müslüman taht-ı muhakemeye alınmış ve tutuklanmıştı. Bu hadise sebebiyle benim evim de aranmıştı. Aramada Üstad'ın Zühretü'n-Nur kitabını buldular evimde. Bu sebeple tutuklandım ve Malatya Cezaevine gönderildim. Orada 70 gün hücre hapsi uyguladılar bana. Malatya Ağır Ceza Mahkemesi'nde ilk celsede tahliye edildim. Sonradan beraat ettim.

1960 SİVAS KAMPI'NA DA GİTTİM

1960 ihtilalından sonra Sivas Kampı'na da gittim ben. Maraş'tan bir tek beni aldılar. Nurculuktan götürdüler bizi. Orada da nurculuk yaptık. Şeyh Said'in oğlu Selahaddin ile beraberdim kampta. Onunla kafa kafaya verirdik, en çok onunla konuşurdum orada. O, nurculuğa dost olmuştu Sivas Kampı'nda. Benim üstümde hiç hüküm yok, bedava yattık yani.

MARAŞ HAPİŞESİNDE HERKES NAMAZA BAŞLADI

Risale-i Nur davalarından dolayı Maraş'ta da hapis yattım. 1980 ihtilalında evime baskın yaptılar, Risale-i Nur kitaplarını buldular. Bizi yedi kişi içeri aldılar. "Bunları ne yapıyorsun?" dediler. "Okuyorum" dedim. "Başkalarına da okuyor musun?" dediler. "Başkalarına da okuyorum" dedim. Elim, gözüm bağlı olarak konuşturuyorlardı beni. "Maraş'taki nurcuları söyle" dediler. "Senin elin uzun, dilin uzun, benim gözümü bağlamışım, benden medet bekliyorsun. Git, ara, bul. Maraş'ın hepsi nurcu" dedim.

Hapishaneye girdik, hapishanede Risale-i Nur yok. Ben Risale-i Nur olmayan yerde rahat edemem ki, huzur bulamam. Hapishanenin gardiyanına söyledim, korktu. "Yahu tehlikeli bu iş, yapamam" dedi. Onunla olmayınca, baktım bir jandarma namaz kılıyor. Şu namaz kılan jandarmayı bana çağırın dedim. Ona: "Kardeşim, namaz kıldığına göre ehl-i imansın, senden bir ricam var" dedim. "Emret ağabey" dedi. Sana bir adres vereceğim, benim iş yerime gideceksin, oradan sana Risale-i Nur kitaplarını verecekler, o kitapları bana getireceksin" dedim. "Ağabey bu şebekeden bunu geçirmek mümkün değil ki" dedi. "Kolayını söyleyeceğim sana" dedim. "Sen Risale-i Nur paketini aldıktan sonra, hapishane nöbetini devralacaksın, nöbetçi kulübesine getireceksin, paketi atacaksın hapishanenin içine, ben onu alırım" dedim. Attı, Allah razı olsun. Birkaç külliyyat gelmişti. Birisi bana kaldı, diğerlerini gardiyan fark etmiş, istedi.

Hapishanedekiler ümitsizlik içinde perişan vaziyetteydiler. Biz hapishaneye girdikten sonra hepsi de namaza başladılar. Bütün mahpuslar etrafımı sarmışlar, beni dinliyorlardı. Hatta o mahpuslar: "Seni buraya Allah gönderdi. İnşallah çıkmazsın buradan" derlerdi bana. Risale-i Nur'u okumasalar da Maraş'ın hepsi de dosttur bize. Düşman yoktur. Varsa da ortaya çıkamıyorlar.

Üstad'ın cenazesine gittim. Hususi bir araba tutarak gittim Urfa'ya, cenaze namazını kıldım.

SAVCI MAHMUT RAMAZANOĞLU KARDEŞİMDİR

Mahmut Ramazanoğlu kardeşimdir. Savcılık ve avukatlık yaptı. Risale-i Nur davalarında çok bulundu. Mahmut çok cesur bir savcıydı. 1965'de Said Özdemir Ağabey Sivrihisar'da yatarken savcıydı orada. Çok rahat ettirdi Said ağabeyi. Avukat olarak da çok nur davalarına girmişti. 26 Kasım 2013 tarihinde Yalova'da vefat etti, orada oturuyordu.